
TALOUELLINEN TERRORI JA TYÖVÄENLIKE

Työväen taistelu ei ole aina eikä kaikkialla muodoltaan samanlaista.

Oli aika, jolloin työläiset taistellessaan isäntiä vastaan särkivät koneita ja polttivat tehtaita. Kone on kurjuuden lähde! Tehdas on sortamisaikana! Siis särje ja polta ne, sanoivat silloin työläiset.

Se oli järjestämättömien, **anarkististen mellakka-yhteenottojen** aikaa.

Me tunnemme toisenlaisiakin tapauksia, jolloin työläiset pettyneinä tehtaiden polttamisen ja koneiden särkemisen tehokkuuteen siirtyivät „jyrkempiin muotoihin“ — tirehtöörin, johtajain, isännöitsijain j.n.e. murhiin. Kaikkia koneita ja tehtaita ei voida tuhota, sanoivat silloin työläiset, eikä se ole hyödyllistäkään työläisille, mutta isännöitsijät voidaan aina pelästyttää ja panna ahtaalle terrorilla — siis lyö heitä, kylvä kauhua!

Se oli taloudellisen taistelun pohjalla tapahtuneiden yksityisten henkilöiden **terrorististen yhteenottojen** aikaa.

Työväenliike tuomitsi jyrkästi kummankin taistelumuodon heittäen ne menneisyyteen.

Ja se on ymmärrettävää. Epäilemättä tehdas on todellakin työläisten riistämispaiikka, ja kone yhä vieläkin auttaa porvaristoa tämän riiston voimistamisessa, mutta se ei vielä merkitse, että kone ja tehdas sellaisinaan ovat kurjuuden lähteitä. Päinvastoin, nimenomaan tehdas ja nimenomaan kone antavat proletariaatille mahdollisuuden lyödä rikki orjuuden kahleet, hävittää kurjuuden, voittaa kaikenlaisen sorron — on vain välttämätöntä, että ne muuttuisivat yksityisten kapitalistien yksityisomaisuudesta kansan yhteiskunnalliseksi omaisuudeksi.

Toiselta puolen, minkälaiseksi muuttuisikaan elämä, jos me todellakin ryhtyisimme särkemään ja polttamaan koneita, tehtaita ja rautateitä? Silloinhan elämä muistuttaisi viheliäistä erämaata ja työläiset ensimmäisinä jäisivät ilman leipäpalaa!..

On selvää, että meidän ei pidä särkeä koneita ja tehtaita, vaan ottaa ne haltuumme, kun se käy mahdolliseksi, jos me todella pyrimme hävittämään kurjuuden.

Juuri siksi työväenliike hylkää anarkistiset melakkayhteenotot.

Epäilemätöntä on, että myöskin taloudellisella terrorilla on määrätty, näennäinen „puolustuksensa“, mikäli sitä käytetään porvariston saamiseksi kauhun valtaan. Mutta mitä merkitsee sellainen kauhu, jos se on ohimenevää ja pian haihtuvaa? Ja että se voi olla vain ohimenevää, se käy selväksi esimerkiksi siitä, että taloudellista terroria ei voida käyttää aina ja kaikkialla. Se ensiksikin. Toiseksi, mitä meille voi antaa porvariston ohimenevä kauhu ja sen aikaan saama myönnytys, ellei takanamme ole työläisten voimakasta joukkojärjestöä, joka on aina valmis taiste-

lemaan työväen vaatimusten puolesta ja kykenee säilyttämään saavutetut myönnytykset? Mutta tosiasiat osoittavat selvästi, että taloudellinen terrori hävittää tällaisen järjestön tarpeellisuuden, vie työläisiltä yhteenliittymisen ja itsenäisen esiintymisen halun, sillä onhan heillä onneksi terroristisankareita, jotka voivat esiintyä heidän puolestaan. Pitääkö meidän kehittää työläisissä itsenäisen toiminnan henkeä? Pitääkö meidän kehittää työläisissä yhteenliittymisen halua? Pitää tietenkin! Mutta voimmeko me harjoittaa taloudellista terroria, jos se hävittää työläisissä niin toisen kuin toisenkin.

Ei, toverit! Meille ei sovi porvariston pelästyttämisen yksityisillä päällekkarkauksilla nurkan takaa — jättäkäämme sellaisten „asioiden“ harrastaminen tunnetuille päällekkarkaaajille. Meidän on esiinnyttävä porvaristoa vastaan **avoimesti**, meidän on pidettävä sitä kauhun vallassa **koko ajan aina lopulliseen voittoon asti!** Mutta sitä varten ei ole tarpeen taloudellinen terrori, vaan luja joukkojärjestö, joka pystyy johtamaan työläiset taisteluun.

Juuri sen vuoksi työväenliike hylkää taloudellisen terrorin.

Edellämainitun vuoksi mirzojevilaisten lakkolaisten viimeinen päätöslauselma, joka on suunnattu murhapolttoja ja „taloudellisia“ murhia vastaan, saa erikoisen merkityksen. Tässä päätöslauselmassa 1.500 mirzojevilaisten yhdistynyt toimikunta, mainiten pannuhuoneen (Balahany) polttamisesta ja isännöitsijän murhaamisesta (Surahany), lausuu, että se „pane vastalauseensa sellaisia taistelumenetelmiä vastaan kuin murha ja murhapoltto“ (kts. „Gudok“ № 24).

Juuri täten mirzojevilaiset tekevät lopullisen eron vanhoista terroristisista mellakoimispyrkimyksistä.

Juuri täten he lähtevät päättäväisesti kulkemaan todellisen työväenliikkeen tietä.

Me tervehdimme tovereita mirzojevilaisia ja kehoitamme kaikkia työläisiä lähtemään yhtä päättäväisesti proletaarisen joukkoliikkeen tielle.

*Sanomalehti „Gudok“ № 25,
maaliskuun 30 pnä 1908*

Artikkeli ilman allekirjotusta

*Julkaistaan lehden tekstin
mukaan*